

Cát Đợi Nguyễn Thị Thu Huệ

Đêm nay. Dù biết chỉ là một mình. Sẽ cô đơn và tràn mi nước mắt. Nhưng tôi vẫn ra biển. Cả một ngày tôi lang thang kiếm tìm trên bãi vắng dấu vết hôm qua. Tuyệt nhiên không có. Biển về đêm. Cát mềm và ẩm, nồng nàn vị quyến luyến. Biển hùng vĩ, bao la đến vô cùng. Chẳng còn lạ gì. Cát vẫn là cát. Gió thổi bay vô tư, hào phóng. Một triền cát rập sạo vàng trắng sáng dưới chân trời, xanh như hoá thạch. Bây giờ anh ở đâu? Bước chân thập thò lún chìm dưới cát. Phía xa. Trên sự vô cùng vô tận thăm đen đó, nhay nháy sáng từ những chiếc thuyền đánh cá. Mọi vật như ngưng đọng.

Tôi bỏ giày, rón rén kiếm tìm trên cát, dấu vết ngày hôm qua, chiếc giường trong đêm tân hôn. Tôi hồi hộp chờ mong sẽ thấy cái hõm nơi tôi nằm xuống. Tuyệt nhiên không. Hôm qua. Lúc ấy. Tôi ngu ngơ thì thầm với anh: Chỗ chúng mình yêu nhau, có gần một chiếc thuyền, mai em sẽ ra đây trồng một cây dương kỷ niệm, nghe anh. Anh cười, sáng loá: Khi con. Cô bé tí của anh. Ngày mai thuyền ra khơi, cát sẽ xoá mọi dấu vết. Bé biết đâu mà tìm để trồng dương? Tôi cãi: Em sẽ ra sớm khi thuyền chưa đi biển, chịu không? Anh cười: Em nói cứ như chuyện đánh dấu mạn thuyền. Tôi hỏi: Chuyện ấy là gì? Anh trả lời tôi bằng cách khề khàng áp khuôn mặt trầm tĩnh lên triền cỏ tôi. Rồi chúng tôi nắm tay nhau, đứng lún chân xuống cát. Đợi thủy triều lên. Song táp mạnh lên bờ, nước thấm qua quần mát dịu. Có một đợt sóng xô đến, anh nhắc tôi lên, quay một vòng rồi thả tùm xuống. Tôi ướt thêm áo. Anh bảo: Mai mình xa nhau, em ngoan nhé. Tôi lắc đầu quầy quậy. Không biết. Không nghe. Không nghĩ. Anh ơi, bà bảo: Hôm nay rằm tháng bảy, ngày xá tội vong nhân, nên đi thả ốc để cứu vớt các linh hồn có phải không?

Đêm nay. Trăng mười sáu. Tròn trĩnh và trinh nguyên, vàng rực tưới ánh sáng xuống sóng nước như thể lần đầu hiển hiện trên đời. Chỗ hôm qua chúng tôi nằm, giờ gió và sóng đã làm chìm đi tất. Cách đây xa xa. Ngược về phía đường vào thành phố, hàng nghìn dấu chân in hằn trên cát. Chắc về đêm, thủy triều sẽ lại xoá đi. Tôi ngồi xuống. Rồi nằm ra, tóc để dài trên cát. Cát chờ che, triu mến vuốt ve tôi như thể cát hiểu tôi cô đơn. Giờ này. Hôm qua. Tôi mê đi trên chiếc giường hạnh phúc, chiếc giường có một không hai trên thế gian này. Tôi yêu và tôi được yêu. Dù biết rằng đến phút ấy, tôi vẫn chưa được gì trọn vẹn ở cuộc đời. Luôn luôn cô đơn, khát khao một cái gì cụ thể, nên chẳng bao giờ có. Rồi chợt gặp anh. Anh bình dị nhưng sang trọng. Anh dân dã, nhưng đầy ắp những gì tôi khuyết. Có người ví tình yêu ào nhanh như cơn bão. Anh đến với tôi chẳng phải mưa đông, chớp giập. Anh êm đềm thấm vào tôi như hơi thở. Tôi không tin rằng mình lại có tình yêu bởi tôi mất nó quá lâu rồi. Bà bảo: "Trong tình yêu, có lúc phải giành lấy cái để gọi như chơi bạc ấy, được thì phát, hỏng thì thôi, nhưng cứ phải cướp cái".

Chuyện tình yêu bây giờ thật cũ. Hầu như trong đời ai cũng đã xếp xó vài cuộc tình. Còn tôi. Cũng một lần. Chỉ khác là tôi không xếp xó tình yêu của mình, tình yêu của tôi không bị mạng nhện chăng bởi tôi đem nó đặt lên ban thờ, và siêng năng thờ cúng. Tôi cúng vái nó mỗi khi chiều đến sương giăng khói toả vào đông. Những vòm sáu ran ran tiếng ve ngày hè và khi một cơn mưa rào đổ vội, cả mặt đường trắng lỵ ty hoa. Vài bận hương khói khi ban thờ hiện lên con đường đầy ắp kỷ niệm tôi có với người ấy. Từ chiếc lá khô chợt sa vào lòng đèn bông sáu ngai ngái rơi rắc hương. Rồi tôi thờ tình yêu của mình bằng những bản nhạc dĩ vãng. Chỉ buồn và tuyệt vọng là bây giờ, những bản nhạc xưa cũ của tôi được vài nhạc sĩ tái hoa gộp lại, lấy mỗi bài dăm đoạn để tạo nên một liên khúc, bài nọ đuổi bài kia, ào ạt như thể hát khoán. Khi mới nghe bản hên khúc hùng vĩ gồm những tình khúc của Vũ Thành An, Trịnh Công Sơn... tôi bật khóc bởi nó nháo nhào xáo trộn tất cả. Kỷ niệm trong tôi đuổi nhau như bắt cướp. Có bài tôi và người ấy nghe trên một con tàu đánh cá, một người dân chài đã hát một mớ cho tôi quên sợ hãi. Có bài tôi nghe khi anh đưa tôi về đêm, vắng ra qua nhà ai đó... Vậy mà giờ đây. Tất cả được xâu lại như một xâu cá rô, quấy đập liên hồi với cái tên: Liên khúc tình yêu số...

Tuổi học trò của tôi ra đi cùng người ấy. Và tôi chờ người ấy hàng ngày, dù tôi biết họ vẫn chính chu chờ nhau đi làm mỗi sáng. Họ - bộ ba ấy ngẫu nhiên trên đường bằng một chiếc xe cúp đỏ. Đầu tiên là rổ xe muôn năm chở áo mưa, túi lưới. Đến một thằng cu kháu khỉnh. Rồi người ấy với một "nền độc tài êm ái" sau cùng. Thi thoảng giáp mặt nhau, tôi chợt thần người tự hỏi: Tôi thờ ai, thờ cái gì? Lâu nay tôi hương nhang cho một tình yêu quá cố, để không biết cái kẻ trước mặt tôi với cái áo mưa chung thân bên người và hàng lô bút bi cái túi kia là hai hay một với người tôi thờ cúng?

Tôi áp người xuống cát. Một cảm giác êm dịu, không mịn màng mà ram ráp xâm chiếm lấy tôi. Anh đã đi thật rồi. Ngày xưa, cái người đàn ông chăm đem áo mưa đã mang đời con gái của tôi đi không hoàn lại một câu xin lỗi. Hôm qua. Anh mang nó trả lại cho tôi. Trọn vẹn đủ đầy. Có lẽ bây giờ anh đã đến nhà. Anh bảo: Anh về. Sẽ cách xa em lắm đây. Anh sẽ tìm em. Chắc chắn sẽ gặp. Còn có gì hơn nữa thì anh không dám hứa. Anh yêu em, dù muộn màng. Anh thương em, cô bé tí của anh, khi con của tôi... Lúc ấy. Anh chỉ ôm tôi, chạm bờ môi anh vào môi tôi. Còn tôi. Chợt nhận ra anh là tất cả những gì lâu nay tôi thờ cúng, khẩn vái. Tôi tự động nằm xuống cát. Tôi cần anh, đã tìm thấy anh và cần dâng hiến cho anh. Lúc ấy Có một giọt nước mắt tràn qua mi tôi. Cảm nhận được vị mặn của nó, anh thì thầm: Tin anh nhé, anh yêu và thương em. Tình thương quan trọng và lâu dài hơn tình yêu. Tôi lắc đầu, bật khóc. Tôi đâu cần anh nói thế. Khẽ rướn người. Bản năng của người đàn bà trời dạy dù ai cũng tưởng tôi còn con gái. Tôi cong lưng áp sát vào anh. Dưới tôi là cát. Ngoài kia là sóng êm đềm hùng vĩ như anh bên tôi. Lúc ấy. Tôi mới thôi ám ảnh về người đàn ông đeo áo mưa trong giỏ xe giữa trời nắng và mùa khô. Mới thôi bực dọc về cái liên khúc tình yêu đánh số...

Sáng nay. Khi tỉnh dậy. Biết anh đi rồi. Tôi thần thờ nhìn bà đang ngồi hướng đôi mắt kèm nhèm gần loa ra xa lúc nào cũng như tâm niệm điều gì. Bà thuộc nhiều chuyện, biết nhiều cuộc đời. Tôi hỏi: Đánh dấu mạn thuyền là gì hả bà? Là: Có người đi trên thuyền giữa dòng rồi cái gươm xuống nước, liền đánh dấu vào mạn thuyền. Lên bờ, cứ chỗ đánh dấu mà tìm gươm, chả bao giờ thấy. Rồi bà đứng lên, lẩm bẩm, tiếng thập thồm cùng chân bước lê vào sân... Ôi dào, ảo vọng cuối cùng của ta là tin rằng không còn ảo vọng gì sắt...

*

Từ từ ngồi dậy trên chiếc giường cưới của mình, tôi để lại dưới lưng một cái hõm nông hơn hõm hõm qua một nửa. ánh trắng thanh khiết, bao dung như mẹ chở che. Giờ này, anh đang ở nhà, với mọi sự cố định mà tôi không bắt anh phải dứt bỏ. Bởi tôi là kẻ đến chậm.

Tôi đứng lên, hai tay xách giày, lồm lũi đi trên con đường để vào thành phố. Cát và biển ở lại sau lưng. Đợi chờ. Xa dần. Đêm nay. Tôi sẽ sửa lại ban thờ. Một ban thờ không có bản liên khúc đánh số.

Một ban thờ mới.

Thờ anh.